

Η ΚΟΡΗ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑ ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

Στίχους δὲν γράφω κόρη μου γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά σου,
Γιὰ τὰ ἀφράτα χεῖλιά σου τὴν πεταχτὴ σου νεότητη,
Γι' αὐτὴ σου τὴν δλόφωτη 'περήφανη ματιά σου,
Ποῦ σπέρνει τόσα ὄνειρα 'ς τὴ στράτα σου τὴν πρώτη.
"Ὅχι παιδί μου! ὅλα αὐτὰ ἀνεμοζάλη σέρνει,
Πότε τ' ἀνθίζει ἓνα πρωτὶ καὶ πότε τὰ μαραίνει!

Ναὶ χαιρεῖταιμ ὁλόξανθο τοῦ Πλάστου Ἀγγελοῦδι,
Κάλλιο αὐτὸ 'ς τὴ νεότητ σου νὰ ἔχης παιγνιδάκι,
Μ' αὐτὸ νὰ τρέχης 'ς τοὺς ἀγρούς, νὰ κόφτης τὸ λουλουδί,
Καὶ φίλη σου μονάκριβη νὰ ἔχης τὸ σκυλάκι!
"Ὡ! εἰς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, 'ς τὰ χρόνια αὐτὰ ποὺ ζοῦμε,
Δύσκολα φέλλο κόρη μου, ναὶ δύσκολα θὰ 'βροῦμε!

Γιὰ ἄλλο γράφω κόρη μου! καὶ ἄλλο καμαρώνω,
"Ὡ! τὴν ἀγνὴ ἀγάπη σου τὴν παιδικὴ εὐσπλαγχνία,
Ποῦ ριζοβολίσε βαθειὰ 'ς τῆς νεότητς σου τὸ χρονο,
'Σ τὸ περιβάλλει τῆς καρδιᾶς μὲς σὲ μεριά ἁγία.
'Αγάπα κόρη μου μ' αὐτὸ ποὺ παίζεις, τὸ σκυλάκι,
Εἶναι κ' ἐκεῖνο τοῦ Θεοῦ ἁθῶο πλασματάκι!

'Αγάπα τὸ σκυλάκι σου καὶ θάλθουν ἄλλοι χρόνοι,
Νὰ 'θυμηθῇς τὰ λόγια μου, τὸν κόσμο σὺν γνωρίσῃς,
Σὺν σοῦ 'ματώσουν τὴν καρδιά, καὶ τὴν πληγώσουν πόνοι,
Αἱ φίλαις σου π' ὁλόψυχα ταῖς εἶχες ἀγαπήσεις.
Κάλλιο μονάχη κόρη μου, μὲ τὸ πιστὸ σκυλάκι,
Πόσοι δὲν εἶναι φίλοι μας ποῦ στάζουνε φαρμάκι!

Ν. Γ. ΠΤΑΞΗΣ.